தத்துவவிவேசினி

இந்துசுவக்கியானசங்கத்தாரால்பரிபாலிக்கப்பட்டுவருகின்ற

வாராந்த திராவிட சுவக்கியான பத்திரிகை.

VOL. V.—No. 49.] MADRAS:—SUNDAY DECEMBER, 5, 286. A. S. [MONTHLY, 4 ANNAS.

சொல்லுகசொல்லைப்பிறிதோர்சொலச்சொல்லை
வெல்லுஞ்சொலின்மையறிந்து.—குறள்.

ஆன்மா.	உபந்யாசவிலட்சணம்.
இப்பிரபஞ்சவிகற்பம்.	மெய்யறிவு.

ஆன்மா.

(185-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

"எங்கும்வியாபித்து உடலெல்லாம்நிறைந்த அறிவு மற்றொன்றைக் கவர ஏன் துணைக்கருவி அவாவுமெனின் கூறுவாம். எங்கும் நிறைந்து அணுஅணுவாயுள்ள அங்கியணுக்கள்தான் பிரகாசிக்கவேண்டி ஓர்சிறிய துரும்புமுதலியவற்றைத் துணையாகக்கொள்ளவேண்டியது ஆவசியமன்று? அதுகொண்டு பிரகாசமுதலியசக்தி துரும்புக்குக்கிடைக்குமோ? அத் துரும்புபோன்ற துணைக்கருவி மனம். அதுவே மூளையெனவும் பொருந்தாது" என்று மானசதத்துவசாத்திரப்பயிற்சியில் வல்லார்போற்சாத்திரியார்கூறுகின்றார். ஆதலால் உபமானமாகிய துரும்பிற்குப் பிரகாசமுதலிய சக்தியின்மைபோல மனத்திற்குக்கருதல் சிந்தித்தல்முதலியசக்தியும் இல்லாதிருத்தல் வேண்டும். இல்லாதிருப்பின் அறிவிற்கேயவை உண்டா யிருத்தல் வேண்டும். அறிவிற்கே அச்சக்தியுண்டாயிருக்கின்றமையான் மனம்சக்தியற்றகருவியாகின்றது. ஆகையால் மனதிற்குத்தானாய் நினைக்குஞ்சக்தி எவ்வாற்றானுங்கிடையாதென்று சாஸ்திரியார்வாக்கினாலேயே ருசுவாகின்றது. இத்துரும்புபோலும் சக்தியற்ற ஜடமாகியமனத்தைக்கருவியாகக்கொண்ட அறிவைப் பற்றிச் சாஸ்திரியார் மேலேகூறியுள்ளவசனத்தை இங்கு எடுத்தெழுதி அவற்றிற்குள்ள பரஸ்பரவிரோதத்தையுங் காட்டுவாம்—'முன்நாம்செய்த உபந்நியாசத்தில் நன்குமூளையென்கிற ஒருசரீரபாகத்திற்கு அறியுந்தன்மை ஒவ்வாதெனவும், அது மனத்திற்கு ஒருஸ்தானந்தானெனவும் நன்குவிளக்கினதுமல்லாமல் அதைப்புத்தியுள்ளதெனச் சொல்லும்வழி அநேகவித ஆக்ஷேபங்களையுங் காட்டினோமாகையால், அதுபொருந்தாதுபற்றி **ஆத்துமாஎன்பது** அதிலும் அதாவது சரீரத்திலுள்ள எல்லாஉறுப்புகளிலும் வேறுயுள்ளதே; அதின்வடிவுயாதெனில் சரீரத்திற்காக்ஷிப்பிரமாணத்தால் அல்லது அநுமானத்தால் இச்சரீரத்திலுள்ள ஒருஉறுப்பின்குணமாய் அல்லது வேறுசரீரத்திலுள்ள உறுப்பாய்ப் பொருந்தாத **அறிவே**"

இங்கே "அது மனத்திற்கு ஒருஸ்தானந்தான்" என்னும் சொற்றொடரில் அது என்பது மூளையையும், மனம் என்பது அறியுந்தன்மையையும் காட்டுகின்றதன்று? மனம் அறியுந்தன்மையானால் அது துரும்புபோலசக்தியற்றதென்றும் அறிவின் கருவியென்றும் மயக்கவசத்தராகிக்கூறுவது சாஸ்திரியார் கற்றகல்வியையும் வாதசாமர்த்தியத்தையுங் காட்டிக்கொடுக்கின்றதே: மேலும் நமது கல்விக்கடலாகிய ஸ்ரீமான் ஸ்ரீனிவாசசாஸ்திரியார்அவர்கள் கூறும் ஆத்துமாவின் வடிவையுங் கவனிப்போம்." **அதின்** (ஆத்மாவின்) வடிவு யாதெனின், சரீரத்திற்காட்சிப் பிரமாணத்தால் அல்லது அனுமானத்தால் இச்சரீரத்திலுள்ள ஒருஉறுப்பின்குணமாய் அல்லது வேறுசரீரத்திலுள்ள உறுப்பாய்ப் பொருந்தாத **அறிவே**" என்கின்றார். இத்தொடர்வாக்கியத்தைத் தனிவாக்கியங்களாகப் பிரித்துப் பொருள்படுத்துங்கால்—

அதின் (ஆத்மாவின்) வடிவுயாதெனில் சரீரத்திற்காக்ஷிப்பிரமாணத்தால்பொருந்தாத அறிவே.

அதின் (ஆத்மாவின்) வடிவுயாதெனில் சரீரத்தில் அனுமானத்தால் பொருந்தாத அறிவே.

அதின் (ஆத்மாவின்) வடிவுயாதெனில் இச்சரீரத்திலுள்ள ஒரு உறுப்பின்குணமாய்ப் பொருந்தாத அறிவே.

அதின் (ஆத்மாவின்) வடிவுயாதெனில் வேறுசரீரத்திலுள்ள உறுப்பாய்ப்பொருந்தாத அறிவே.

என்று ஆகின்றன. ஆகவே காட்சிப்பிரமாணத்தாலும் அனுமானத்தாலும் ஆன்மா அறியத்தக்கதல்லவென்றும், அது உறுப்பென்பதற்கு உறுப்புமல்லவென்றும், குணமென்னிலோ குணமுமல்லவென்றும், அன்மைச்சொல்லினாற்சொல்லி அவாந்தரத்தில் விட்டுவிட்டாரேயல்லாமல் இவர் ஆன்மலக்ஷணம்பகர்ந்து ஆன்மநிரூபணம் செய்ததெங்கே? இதைவாசிப்பவர்கள் ஆன்மாயாதென்றுதான் துணிவார்கள்? இதுவும் ஓர் பிரம்மவித்தையாகவல்லவோ இருக்கின்றது.

அறிவே ஆத்மாவென்றும், அறிவேமனமென்றும், மனம்வேறு அறிவுவேறென்றும், அறிவுவேறு ஆத்மாவேறென்றும், முன்னுக்குப்பின் மலைவுபடத்தக்க குழறுபாட்டுக் கியானமுடைய இப்பண்டிதசிரோன்மணி மேற்கேயுதித்தமகான்களையும் அவர்களதுபாஷையாகிய இங்கிலீஷையும் குறைகூறுகின்றாரே இது எமக்குப்பெருநகைப்பை விளைக்கின்றது.

இப்பிரபஞ்சவிகற்பம்.

நாம் வாசஞ்செயகின்ற இந்தபூமியானது இடைவிடாது நாளுக்குநாள் மாறிக்கொண்டே வருகிறதென்பது, அடியிற்கூறும் திருஷ்டாந்தங்களால்அங்கை நெல்லிக்கனிபோல் சங்கையின்றி நன்குவிளங்கும். இங்ஙனம் மாறிக்கொண்டிருக்கும் இந்த உலகவிகற்பங்களை நம்போலிய பலருங்கண்ணுற்றிருந்தும் அவற்றின்தத்துவத்தைச் சித்தபூர்வமாகச் சிந்திக்கின்றிலராதலால், அதைஇவ்விடத்து விரித்துரைப்பது அதியாவசியகம்.

இலக்ஷண யுக்தமாகிய சொரூபங்களையே நாம்அறிதல்கூடுமாதலாலும், உலகம் சதாகாலமும் மாறிக்கொண்டேயிருப்பது அதனியல்பும் இலக்கணமுமாதலாலும், அவ்வியல்பு அதனிடத்தில் பிரிந்திருப்பதும் நீங்கியிருப்பதும் அசாத்தியம். நாம் பிறந்தநாள்தொட்டு இந்நாள்காறுங் கண்டுவரும் மாடமாளிகைகளுங் கூடகோபுரங்களும் வீடுவாயல்களும், மலைகளும் குன்றுகளும் நதிகளும் வயல்களும் ஒருபடித்தாகத்தானே இருக்கின்றன, மாறுதலுடையன வென்பானேனென்று சிலர்வாதிப்பார்கள். இவர்களுக்கு விடையாக நாம்கூறுவதுயாதெனின்—மந்தமாருதம் வீசுவதால் தூசுகள் ஓர்புறத்தேபடிந்துமணற்குன்றுகளாவதும், மழைநீர் பனித்திவலைமுதலியன, பாறைகளினுடையவும் குன்றுகளினுடையவும் மலைகளினுடையவும் வெடிப்புகளிலுஞ் சந்துகளிலும் படிந்து குளிர்ச்சியாலுறைந்து இறுகிப்படிந்து கிடப்பதும், பின்வெய்யலால் ஊஷ்ணங்கண்டபோது கரைந்து நாளுக்கு நாள் காலஹரணமாய் அக்கற்பாறைகளையும் குன்றுகளையும் சிறுகச்சிறுகப்பிளப்பதும், கண்டிருக்கின்றோம். உறைந்தநீர் உருகினால் மிகுதிப்படுமாதலால், கற்சந்துகளில் உறைந்திருக்கும் நீர் வெப்பத்தால்உருகும்போது இடம்போதாமையால் கற்களைப் பிளவுபடுத்துகின்றது. மலைகளினின்றுவீழும் அருவிகள் நாளுக்குநாள் அம்மலையைத் தேயச்செய்து மணல்களை சமுத்திரத்தில்கொண்டுசேர்த்து திட்டுகளாக்கின்றன. சமுத்திரம்சிற்சிலகாலங்களில் நிலத்தில பெருகிவந்து பட்டணங்களைஅழித்து தனக்குட்படுத்துகின்றது. பூகம்பங்களாலநேகநாடுகள் அழிகின்றன.

எரிமலைகள் இட்டத்தைக்கக்கி மலையாக்குவதும், புல்பூண்டு செடிமுதலிய தாவரங்களும், மனிதர் விலங்கு பறவை முதலிய ஜெந்துக்களும் பிறப்பதும் நசிப்பதுமாக வேறுபடுகின்றன.

நாற்பது ஐம்பது வருடங்களுக்குள், கால்வாய்களின் மார்க்கமாய் மண் ஏரிகளில் சேர்ந்து நாளுக்குநாள் அவ்வேரியின் ஆழத்தைக்குறைத்து, முடிவில் புல்பூண்டு செடிகள் செழிப்பாய் விளையத்தக்கவயல்களாகின்றன. அதுபோல் சமுத்திரத்திலும் நதிகள் பூமியைக்கரைத்து மண்ணைச்சேர்த்து திட்டுகளாக்குகின்றன- இவ்வாறாக்கப்பட்ட திட்டுகளில் பலசீவராசிகள் வாழ்ந்திருக்கக்காண்கின்றோம். இவ்வாறே நாளுக்குநாள் நிலத்தைக்கரைத்து சமுத்திரத்தில் திட்டாக்குகின்றதும் கரைத்த நிலத்தில் சமுத்திரசலம் பாய்ந்தோடி கவர்வதும், இப்படியே நீர் உள்ளவிடத்தில் நிலமும் நிலமுள்ளவிடத்தில் நீருமாய் அடிக்கடி மாறிமாறிவருகின்றதை நாம் அநுபவசித்தமாய்க் காண்கின்றோம். ௪௦-௫௦ வருஷங்களுள் இவ்

வளவு மாறுதலானால், ஈ - க - மித - வருஷங்களில் எவ்வளவுமாறுதலுண்டாகும்? ஆகையால் இந்தபூமி அடிக்கடி மாறி வருகின்றது.

நாம் மேலேதிருஷ்டாந்தங்களைக்கொண்டு நமது பூமிக்கு விகற்பங்களுண்டென்று ஒருவாறு சுருக்கிச்சொன்னோம்; இம்மாறுதலுண்டாகும் ஏதுக்கள் எக்காலத்தும் எப்போதும் தத்தமக்குரிய காரியங்களை செய்துகொண் டிருக்கின்றமையால் இனிநாமவ்வேதுக்களையும் அவ்வேதுக்களின் தொழில்களையும் விரித்துரைப்போம், அங்ஙனமுரைக்குமுன்னர் இப்புவியின்வடிவையையந்திறி பற வுரைத்தல்வேண்டும்.

பூமிதட்டையாயிருக்கின்றதென்று சாதாரணஜனங்கள்சொல்லுகின்றார்கள். அதுசரியல்ல - இப்பூமிஒருபந்தைப்போலிருக்கின்றது. அதன் சொற்பபாகத்தை மாத்திரம் நாம் பார்க்கக்கூடுமானபடியால் அதுதட்டையாகக்காணப்படுகிறது. நாம் சமுத்திரக்கரையிலிருந்து அதிக தூரத்திலவரும் மரக்கலங்களைப்பார்த்தால் முதலில் அவற்றின்மேற்புறமும், சற்று அருகேவந்தால் மேற்புறமும் நடுவும், இன்னும் அருகேவந்தால முழுதும் காண்கிறோமல்லோ? பூமி தட்டையா யிருக்குமாயின் இவ்வணம் புலப்படுமோ! மலையைநோக்கிப்போகும்போது முதலில் சிகரத்தையும், சற்றுஅருகுபோம்போது அதின் நடுவையும், சிகரத்தையும், இன்னும் அருகேபோனால் முழுதையும் காண்பது பிரத்தியட்சமல்லவா? பூமிதட்டையாயின் இவ்வாறு எங்ஙனம் புலப்படும்? பற்பலகப்பல்கள் பூமியைச்சுற்றிவருகின்றன. எவ்வணமெனின், அவைகள் ஓரிடத்தைவிட்டு புறப்பட்டுத் திரும்பாமலேசென்று புறப்பட்ட ஸ்தானத்திற்கே வந்து சேருகின்றன. இன்னும் அநேக திருஷ்டாந்தங்களிருப்பினும் இவை பூமி தட்டையல்லவென்றும் உருண்டைவடிவானதென்றும் சான்று பகர்கினறன.

பூமியானது சந்திரசூரியனைப்போல அந்தரத்திலே சுழல்கின்றது. நாம் எங்குபோனாலும் நமது தலைக்குமேல் ஆகாயத்தைப்பார்ப்போம், பூமியானது - உச- மணிநேரத்தில் ஒரு முறை தன்னைச்சுற்றிவருகிறது; இதனால் இரவும் பகலும் உண்டாகின்றது - இரவானது சூரியனுக்கு மறைவாயிருப்பதே. பகலானது சூரியன் ஒளி பூமியின்மீது படுவதே. நமக்கு பகலாயிருந்தால் நமக்குக்கீழிருக்கும் மற்றபாகத்தாருக்கு இருட்டாயிருக்கும். பூமி சூரியனை வருடத்துக்கொருமுறைசுற்றி வருகின்றது. அதனால் பருவகாலங்கள், உண்டாகின்றன.

இனி நாம் பூமியின்விகற்ப ஏதுக்களை உரைப்போம். பிரதானமான விகற்ப ஏதுக்கள் ஐந்து. இவை வாயு - அப்பு, தேயு, அவயவக்கூட்டம், பூதசையோகம்; வருகிற சஞ்சிகையில் வாயுவினாலுண்டாக்கப்பட்ட விகற்பங்களை யெடுத்துக்கூறுவோம்.

இ. மு.

(இன்னும்வரும்.)

உபந்யாசவிலட்சணம்.

(191-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

வேதம்பிரமாணமாகுமென்பதுபற்றி, ஆசாரியஸ்வாமிகள்- வேதம்அநாதி, இதுஒருவரால் எழுதப்பட்டதன்று, அதைப்பற்றித்தான் இதற்கு எழுதாக்கிளவியென்றபேரமைந்தது, வேதமே நான்நித்தியம்என்று முறையிடுகிறது, என்றுகூறி, சில சுருதிகளெடுத்துதகரித்தனராம். இதனால்வேதம்பிரமாணமென்பதற்கு வேதவாக்கியங்களே சாட்சியாகின்றன. இதுவெகு நேர்த்தி; அப்படிக்கானால், ஒருவன்சொல்லுவதற்கு அவனது சொல்லையே சாட்சியாகக்கொள்ளலாமே? இவர் தமதுவேதத்தைத் தமது சர்வேஸ்வரனைப் போலவே அநாதியென்கிறார். ஆனால், మహతో భూతస్య నిశ్వసితమేతద్యదృగ్వేదో యజుర్వేదస్సామవేదో థర్వణవేదఇతి. இது வேதவாக்கியம். ருக்கு-எஜுர்- சாமம் - அதர்வணம் என்னும் நான்குவேதங்களும் மகாபூதத்தின் ஸ்வாசங்கள்என்பது இதன்பொருள். பிரமமென்றாவது சர்வேஸ்வரனென்றாவது பரமாத்மாவென்றாவது சொல்லாமல், மாகாபூதமென்றதினாலே, பூதங்களெல்லாம் புலப்படுதலால், புலப்படாதமகாபூதமென்பது வேறொன்றிராது, பூதங்களையெல்லாஞ்சேர்த்து ஏகமாகப்பிரபஞ்சமெனப் பொருள்படும்படி மகாபூதமெனக்கூறப்பட்டதென்று சொன்னாலுஞ் சொல்லலாம். வேதம்ஒலிவடிவாகிய சத்தரூபமாகத்தானே யிருக்கிறது; சத்தம் ஒருவஸ்துவினிடமா யுண்டாகவேண்டியதேயன்றித் தனித்துண்டாவதில்லை; வேதம்மகாபூதத்தின்ஸ்வாசமென்கிற மேற்படி வேதவாக்கியப்பிரமாணத்தின்படி மகாபூதம் காரணமும் ஸ்வாசம் காரியமுமாய் அப்பூதம்ஒலிக்கு முதற்பொருளாகவும், ஒலியிரண்டாவது பொருளாகவுமேற்பட்டு, அனுபவத்திற்கு மொத்திருத்தலால், ஒலியாகிய வேதம் அநாதியாகமாட்டாது. ஆனால் ஆச்சாரியர் சுருங்கச்சொல்லவேண்டி, அநாதியாகியமகாபூதத்தோடேஸ்வாசமுமிருத்தலைப்பற்றி ஒருமிக்க (ஸ்வாசமரகிய) வேதமும்அநாதியென்றனரோ! அல்லதுவேதம் மகாபூதத்தின் ஸ்வாசமென்றால், எங்கும்நிறைந்துள்ளமகாபூதத்தின்ஸ்வாசம் வெளிப்பட்டுத்தங்குவதற்கு வேறேயிடமில்லையென்றும், ஸ்வாசம்விடுதற்கு நாசிபோன்றஏதோ ஒருபொறியிருக்கவேண்டியதுபோல, பார்த்தல்கேட்டல் முதலியவற்றிற்கு வெவ்வேறுபொறிகளுமாகிய இத்தியாதி யவயவங்களோடுஉருப்படுவதினால அளவுபட்டு, கடவுளின்பரிபூரணத்துக்கேமோசம்வருமென்றும், ஆதியில்விடப்பட்டஸ்வாசம் வேதமானால், பின்புவிடப்பட்ட ஸ்வாசம் என்னவாயினவோ? ஸ்வாசமேயடைபட்டுப்போயிற்றோ என்றும், இவ்வாறுபற்பலஆட்சேபங்களுக்கு இடமுண்டாகுமென்றறிந்துமறைத்து, ஒரேதரமாய் வேதத்தை அநாதியென்று சொல்லிவிட்டால் எல்லாம்அடிபட்டுப்போகுமெனக்கருதி அப்படிச்சொல்லினரோ, யாமறிந்திலோம்.

வேதம் ஒருவரால் எழுதப்படாமையால் அதற்குஎழுதாக்கிளவியென்றபேரமைந்ததென்றார். இதனாலேஎன்னஅதிசயமுண்டாயிருக்கிறது? இப்படிக்கெல்லாஞ்சொல்லிஜனங்களைமலைக்கச்செய்கிறதேயல்லாமல் வேறொன்றுமில்லை. வேதத்தையெழுதினால் அன்னியர்கள்வாசிப்பார்களாதலால் அதன்பெருமைகுன்றித்தங்களுடைய குருத்துவத்துச்குக் கேடுவருமென்றெண்ணிப்பிராமணர்கள் தங்களுக்கேஉரித்தாக்கிக் கொள்ளும்பொருட்டு, அதுஎழுதாக்கிளவியாதலால் அதைஓதிப்பாராயணமபண்ணவேண்டியதுதா னென்றுசொல்லி, அந்தவார்த்தையைநிலைநிறுத்திவந்தார்கள். இதுவரையில் வேதம்எழுதப்படாதிருக்குமாயின் அதுவெகுகாலத்திற்கு முன்னமேதானேயிறந்துபோயிருக்கும். விஷ்ணுமச்சாவதாரமெடுத்ததேன்? ஹயக்கிரீவனஎன்னும் அசுரனவேதத்தை எடுத்துக்கொண்டுபோய்ச்சமுத்திரத்தில் ஒளித்துவிட்டதனால், அதைக்கண்டுபிடித்தெடுத்துவருவதற்காக வல்லவா தானதண்ணீரில்முழுகினால் இறந்துபோவோமென்றுபயந்து விஷ்ணுதண்ணீரில் நிலைக்கும்படியான மச்சரூபமெடுத்தார்; அந்தஅசுரனதண்ணீரி லிறங்குவதற்கு வேறேரூபமெடுத்ததாகச்சொல்லியிராமையால், அவனவல்லமையினும் இவர்வல்லமை குறைவுதான். அந்தஅசுரனவேதத்தைஎடுத்துக்கொண்டுபோனபோது அதுஎழுதப்படாதிருந்தால் எப்படிகொண்டுபோயிருப்பான்? ஒலியானதுஎவ்விதபதார்த்தமுமல்லாமல் அப்போதப்போது அற்றுப்போகத்தக்கதாகையால் கையிலகப்படத்தக்கதன்று. மரம், கல், மண், சிங்கம், யானைமுதலியஒவ்வொருவஸ்துவையும் குறிப்பதற்கு அந்தந்ததேசத்தாருக்குள் சொற்களுண்டாகிப் பாஷைகளேற்பட்டுஒலிவடிவு அளவாகநின்றனவேயல்லாமல், முதலில்வரிவடிவு ஏற்பட்டதில்லை. சொற்களுண்டான கொஞ்ச காலத்திற்குப்பின்பு, இன்னின்னசொல்இன்னின்னபொருளைத் தெரிவிக்கிறதென்பதற்கு சில அடையாளங்கள் எழுதிக்காட்டப்பட்டன. இது உண்மை யென்பதற்குப் புராதனமான கல்வெட்டு முதலிய சாசனங்களைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அந்த அடையாளங்களான எழுத்துகளை இன்னவையென்று இப்போதுதெரிந்துகொள்வதே கஷ்டம். இப்படிப்பட்ட அடையாளங்கள் நமது தற்கால பஞ்சாங்கங்களிலே இரண்டொன்றுகாணுகிறோம், பூரணை அல்லது பௌர்ணமி என்பதற்கு (○) இவ்வாறு வெண்புள்ளியும், அமாவாசியை என்பதற்கு (●) இவ்வாறு கறுப்புப்புள்ளியும் குறித்திருக்கின்றன. சமஸ்கிருதத்தை தேவபாஷையென்றும், அப்பாஷையை எழுதிவந்தஎழுத்தை தேவநாகரமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மவுடீகமான பிரதமகாலத்திலே, பாஷையைச்சீர்ப்படுத்தி, அதைஎழுதுவதற்கு எழுத்துகளைஏற்படுத்தினவர்களை அக்காலத்திற்கு விசேஷபுத்திமானகளாகத்தானே மதிக்கவேண்டும். இத்தேசத்திலே அந்நாகரஎழுத்து கஷ்டமானதாயிருப்பதுபற்றிப் பின்பு தெலுங்கெழுத்துகளிலே சமஸ்கிருதகிரந்தங்கள் சாதாரணமாய் எழுதப்படுகின்றன. சுவப்பிரயோசனமாகவும் தற்புகழ்ச்சியாகவும சொல்லப்பட்டவைகள் தவிர, பொதுநன்மைக்காகச் சொல்லப்பட்ட மற்றியாவும் குறைவுள்ளனவாயிருந்தபோதிலும் விசேஷப்பட்டவையாகவே மதிக்கவேண்டும். முன்சொல்லி யிருப்பனவற்றை நாம் இப்போதுநமது புத்தியுத்தியால் காலத்துக்குத் தக்கபடி சீர்ப்படுத்திக் கொண்டபோதிலும், பெரும்புகழ் முன்சொன்னவர்களுதே.

“வேதம்சிலகாலம் மறைந்திருந்தது, அப்பொழுதுரிஷிகளுடைய மார்வமென்னும் கோயிலில் நித்தியவாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தது” என்றனர். அது ஏன்மறைந்திருககவேண்டும்? இது சாஸ்திரியாகண்டறிந்ததல்ல; வேதத்திலேயாவது ரிஷிகளால் ஸ்மிருதிகளிலேயாவது சொல்லியிருக்கவேண்டும். இதனாலே, வேதமென்பதொன்று இல்லாதகாலத்தில், அதுதங்களிடத்தில் மறைந்திருந்ததாகவும், தாங்கள்நூதனமாய்க்கற்பித்தபோது, அக்காலத்தில்அதுவெளிப்பட்டதாகவும், அக்காலத்துஜனங்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டாகத்தக்கதாய், அதற்குப்புராதனம்கற்பிக்கவேண்டி அதைஉண்டுபண்ணின ரிஷிகள் அப்படிச்சொன்னார்களென்று விளங்குகிறது.

வேதத்தைசர்வேஸ்வரன் தன்னுந்திபூக்த நான்முகனுக்கு உபதேசித்தபோது, தானொன்றைப்புதிதாய் நிர்மித்துச் சொன்னனல்லன் என்றும், முன்எநத அநுபூர்வகமாயிருந்ததோ அப்படியேநாளதுவரையில் பரம்பரையாய் அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவருகிறதென்றும், இதற்குப்பிரமாணமாக இலங்கேஸ்வரனுகிய இராவணன் "இராவணபட்டு" என்னுமோர் கிரந்தஞ்செய்திருக்கின்ருன், அதில் வேதத்திலுள்ள எழுத்து-பசம்-வாக்கியமுதலியவைகளை இவ்வளவுதானென்று கணக்கிட்டுத் தனித்தனியே பிரித்தெழுதி யிருக்கிறதென்றும், சாஸ்திரியார்கூறியுள்ளார். வேதம் அளவைக்கடந்ததென்று வேதத்திலேதானேசொல்லியிருக்க, இராவணன் அளவுபடுத்தினது அதிசயந்தான். தன்னுந்திபூத்த நான்முகனுக்கு' என்றதனுல், சர்வேஸ்வரனென்பது பல அவயவங்களுமுடையவனுய்ப் பள்ளிகொண்டிருக்கிற விஷ்ணுவென்பதுவிளக்கம். சர்வேஸ்வரன் புதிதாய்ஒன்றையும் உபதேசிக்கவில்லையென்பதற்கு வேதவாக்கியம் பிரமாணமோ அல்லது சாஸ்திரியார்வாக்கே பிரமாணமோதெரியவில்லை. வேதம் மாருதிருக்கிற தென்பதற்குப் பிரமாணம் 'இராவணபட்டு' என்ருர்; அதுமாத்திரமேயல்ல அநுமத்பட்டு என்றும் வேருென்றிருக்கிறது. அந்த 'பட்டு ஏற்பட்டதற்குமுன்னமே, வேதம்மாருதிருந்ததென்பதற்கு சாஸ்திரியார்தான் சாட்சிசொல்லவேண்டும். அந்சராவணபட்டிலே, ககாரம்இத்தனை, பகாரம்இத்தனை, அகாரம்இத்தனை, மகாரமித்தனை, ஷகாரமித்தனைஎன எல்லாவெழுத்துகளுக்கும் கணக்கேறபட்டிருநதபோதிலும், அது வேதம்மாருதென்பதற்குப் பிரமாணமாகுமா? ஓரிடத்திலே 'மதம்' எனகிறசொல்லில், தகாரத்தை-நகாரமாக்கியும், மற்ருேரிடத்தில் 'மநம்' என்பதில், நகாரத்தைத்தகாரமாக்கியும் திருப்பிவிட்டால், எழுத்துக்கணக்குச்சரிப்பட்டுத்தான்போகும்; ஆனுல் பொருள்பேதித்து அநர்த்தமாய்விடும். சாஸ்திரியாருடையபிரசங்கத்தை மேலாககவனிப்பவர்கள வேதத்திற்கு, அப்பா! இத்தனை பந்தோபஸ்து ஏற்பட்டிக்கிறதாவென்று மலைக்கிறதுதான்.

வேதம் ஒருக்காலும்பொய்சொல்லாது, அதில் சொல்லியிருக்கிறபடிசெய்துபார்த்தும், கலியின்கொடுமையால் பலிக்காமற்போனுல், வேதத்தில்சொல்லியிருக்கிற முறைமைப்படி அனுஷ்டிக்காததினுற்ருன் பயனில்லையென்று நினைக்கவேண்டுமென்ருர். இந்துதேசத்திலுள்ள தேவாலயங்கள் முழுவதும் விக்கிரகங்களுக்குச் சம்புரோட்சணையினுல் பிராணப்பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பிராணனிருப்பதற்கு ருஜுவொன்றுங் காணப்படாமையால், வேதம்பலிக்கவில்லையென்றே தீர்மானிக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்டபலியாத வேதம் இருந்தாவதென்ன? கலியானது பிரதமகாலத்திலேயே குறுக்கேவந்துமாட்டிக்கொண்டு அப்படிப்பட்டகொடுமைசெய்கிறதென்ருல், கலிபுருஷன் வளரவளர கொடுமைமிகுந்துகொண்டேவருமாதலால், கலியொழிகிறவரையில் பயன்படாதவேதத்தை ஒழித்திருப்பது உத்தமம்.

"கண்ணபிரான் அர்ச்சுனனுக்கு உபதேசித்தபோது, ஸ்வாமிதாமே 'ஜாதிபேதங்களையும் அவரவர்களுக்குரியதொழில்களையும் நான்தான் ஏற்படுத்தினேன்' என்று கூறியிருக்கின்றனர். இந்தசாதிபேதம் இவ்விந்தியாவிலுள்ள மாந்தர்களுக்குமாத்திரமல்ல, தொன்னுள்தொட்டு விண்ணுடுமுதல் மண்ணுடாகிய இந்நாடுவரையிலுள்ள அகிலசராசரங்களிலும் எந்நாளும் சாதிபேதமுண்டு. தேவர்களில் பிரகஸ்பதி-பிராமணர், இந்திரன்-க்ஷத்திரியன், சப்தமருத்துகள்-வைசியர், கெந்தர்வாள்-சூத்திரர், பிசாசம்-சண்டாளம். இப்படி யே மிருகங்கள், பட்சிகள், ஊர்வன ஐந்துவாகிய பாம்புமுதலியவைகள், மரங்கள் கொடிகள் முதலியவைகளில் காண்க" என்றுசொல்லினர். பாட்டன்யார், ஆசாரியனுர், அண்ணனுர், தம்பியார், இவையெல்லாம் தேகாபிமானத்தைப்பற்றி யுண்டானதேயல்லாமல், ஆன்மாக்களெல்லாம் ஒன்றுதான், பேதமில்லை, கொல்லு: கொல்லு, என்று அர்சுனனுக்குத் திரஞ்சொன்ன கிருஷ்ணன் சாதிபேதங்களை நான்தான் கற்பித்தேனென்று சொன்னபோது, அதினுடைய அர்த்தமென்ன? (அசுரர்கள் அனுஷ்டான ஜபதபங்களில் மிஞ்சினதினுல் அவர்களைஅடக்க விஷ்ணு பௌத்தாவதாரமெடுத்துப் புத்தமதத்தைப்போதித்துக்கெடுத்ததுபோல) பிரபஞ்சத்தை மாயாப்பிரபஞ்சமாக்கவேண்டி சாதிபேதங்களை கற்பித்தவன் நான்தானென்று சொன்னதாகத் தெரியவருகிறது. புலப்படாததேவர்களைப்பற்றி என்னசொன்னுலும் சொல்லிக்கொள்ளட்டும்; ஆனுல் உலகத்தில் இல்லாத பிசாசத்தைச் சாஸ்திரியார் நிலைநாட்டிவிட்டார். சாஸ்திரியார் கூறியபடி மிருகம், பறவை, கொடிமுதலியவற்றில் பேதமுண்டு. யானை-சிங்கம்-கரடி-புலி-குதிரை-என பெரியபிரிவுகளுமல்லாமல், ஒவ்வொன்றிலும் வெவ்வேறு பிரிவுகளுமுண்டு. புலியில், வேங்கைப்புலி, சிறுத்தைப்புலி (பூனைக்கு) இற்புலிஎன பலவகையுண்டு; வாழையிலும், செவ்வாழை பச்சைவாழை. மோரீசுவாழை என பலபேதங்களுண்டு. செடி கொடிமுதலியவற்றிலும் அவ்வாறே. இவற்றிற்கு முட்டையிலும் முளையிலும் குட்டியிலும் குஞ்சிலும் உற்பத்தியாகும்போதே பேதந்தெரிகிறது. அதுபோல, சாதிபேதங்கள் அனுஷ்டிக்கப்படுகிற இந்தியாவிலுள்ள மாநதர்களுக்காவது பிறப்பிலேயென்னபேதமுண்டு? பிராமணனுக்கே பிறப்பினுல் சூத்திரனென்றும் கர்மத்தினுல் பிராமணனுகிருனென்றும் சொல்லியிருக்கிறதேயல்லாமல் வஜ்ர சூச்சி கோபனிஷத்தில் கேட்டிருக்கிறபடி நான்குசாதியாருக்கும் வெவ்வேருன வருணபேதமாவதிருக்கிறதா? அல்லது அணிற்பிள்ளைக்கு மூன்றுகோடிருக்கிறது போல பிராமணனுக்கு மார்பில் மூனறுகோடாவதிருக்கிறதா! புலிக்குள் பேதங்கூறுவதுபோல, மனிதருக்குள் நீர் மனிதனென்றும் காட்டுமனிதனென்றும் வீட்டுமனிதனென்றும் பேதங்கூறலாம். அன்றியும்; சீதளோஷ்ணமுதலிய பூதவிகற்பங்களினுலே வெண்ணிறம், கருநிறம், கபிலநிறம், வெங்கலநிறம், சுருட்டைமயிர், செம்பட்டமயிர், பூனைக்கண், தடித்தஉதடு, சப்பைமூக்கு இப்படிப்பட்டவித்தியாசமுள்ள வெவ்வேறு தேசத்தாருண்டு. இந்தியாவில்மாத்திரமல்லாமல் எந்ததேசத்திலும் சாதிபேதமுண்டென சாஸ்திரியார்கூறியபடி இங்கிலாந்துதேசத்திலுண்டா? குருக்களாகியபாதிரி பிராமணசாதியென்ருல், அவனுடையபிள்ளை தோட்டக்காரனுகிருன், கூலிக்காரனுடையபிள்ளை பாதிரியாகிருன், சக்கிலியினுடையபிள்ளை மந்திரியாகிருன், குடியரசுநாடாய்விடில், குடிகள்அரசாகிருர்கள். இவ்விதமாய் அடிக்கடிமாறுவதால் தேசத்தாரொன்னும் பேதமேயன்றி பிர்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரொன சாதிபேதஞ்சொல்லக்கூடாது. ஆதலால் சாஸ்திரியாருடையவாக்கை அபிமானவாக்கென்றே நாம்கொள்ளவேண்டும்.

A. M.

மெய்யறிவு.

உ-ம் பாகம்.

ஆத்துமா அழிவில்லாததா?

(192-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

அப்படிக்கல்ல. ஆத்துமா எப்போதும் ஒரேநிலையிலிருக்கிறது, ஆனுல் ஒருதச்சன் தன்னுடையஆயுதம் மழுங்கியிருந்தால் வேலைநடத்தக்கூடாதவனுயிருந்து, ஆயுதத்தைக்கருக்கிட்டபின்பு வேலைநடத்துகிறதுபோலத்தான் ஆத்துமாவுமென்று சொல்வாருமுண்டு. இந்தஉபமானத்தை உள்நுழைந்துபாராமல் மேலாக நம்புகிறவர்களுக்கு. என்னுடையவாதம் அடிபட்டுப்போனதுதானே. எனது சிநேகிதரொருவர் தலையிலுள்ளமயிரைக கத்தரித்தால நோகாததுபோல, செடியிலுள்ள கத்தரிக்காயை அறுத்தால் நோவுண்டாகாதென்ருர். அண்ணே, மயிரை ஒருசெடியில்உலர்ந்துநிற்கிறகிளைக்கு உபமானமாகச் சொல்வது சரிவரும், கத்தரிக்காயில் ரசமிருப்பதுபோல தலைமயிரில் ரசமில்லாதபடியால் அந்த உபமானம்சரியல்ல, சரீரத்திலிருக்கிற ஒருவிரலை உபமானமாக்கி, அதைஅறுத்தால் உண்மைதெரிந்துகொள்ளலா மென்றேன். அதுபோல, சடபதார்த்தமல்லாமல், எந்தப்புலனுலும் அறியக்கூடாததாயும், இன்னதென்று மனதினுல் நினைக்கக்கூடாததாயுமிருக்கிற நிஷ்களப்பொருளாகிய ஆத்துமாவிற்கு ஒருதச்சனையும் குழந்தைகாலுக்கு மழுங்கிப்போன ஒருஆயுதத்தையும் உபமானமாக்குவது சரியல்ல. ஆத்துமாவிற்கு நீராவியையும் உடலுக்குத் தோண்டியையும் ஒப்பிட்டுப்பார்ப்போம். நீராவியை ஒருதோண்டிநிறையச் செய்வதற்கு ஆழாக்குஜலம்போதுமானுல், அதற்கு இரட்டிப்பானமிடாவிற்கு உழக்குஜலம் வேண்டுமே; அந்த உழக்குஜலத்தை அந்த (சிறு) தோண்டியில்விட்டு வாயைமூடிப்போட்டு ஆவியாகச் செய்தால், ஆழாக்குஜலத்திற்குவதிலாய் உழக்குஜலமிருப்பதால், அந்தஆவி தோண்டிக்குளடங்காமல் பூரித்து, தோண்டியைச் சின்னபின்னமாக்கிவிடும். இதில் ஆத்துமாவிற்கு உபமானம் ஆவி: சிசுவின் உடலுக்கு உபமானம் தோண்டி. பூரித்தஆவி சிறுதோண்டியில் அடங்காமல் அதைப்பீறிக்கொண்டு வருவதுபோல, பூரணத்துவத்தை அடைநதிருக்கிற ஆத்துமா சிசுவின்உடலில் பிரவேசமாகையில் அதிலடங்கினதுபோக மிகுதி வெளியில்நின்ருவது போகவேண்டும், கட்டாயமாக நுழையுமாகில் அந்தஉடலைச் சின்னபின்னமாகச்செய்தாவது விடவேண்டும். அப்படிச்செய்யாமையினுல், சிசுவின் உடலிலிருக்கிற ஆத்துமா அந்தப்பூ

ரண ஆத்துமாவல்ல, அந்தச்சிசுவின் பருவத்துககே
ற்றதாக ஆத்துமாதோன்றி சரீரத்தோடுகூடவளர்ந்து
வரவேண்டுமென்பேன். இந்த உபமானத்தைமேலா
கநம்பிவிடுகிறவர்கள் என்வாதம் ஜெயித்ததென்பார்க
ளல்லவா? மேற்கண்ட இரண்டுகட்சி உபமானங்களி
ல், முதலாவது—நிஷ்களப்பொருளாகிய ஆத்துமாவிற்
கு உபமானம் சகளப்பொருளாகிய தச்சன். இரண்
டாவது—அப்படிப்பட்ட ஆத்துமாவிற்கு உபமானம்
ஆவி. ஆவியும் சடப்பொருளாயிருந்தபோதிலும், இ
ரண்டுஉபமானங்களில எது கூடியமட்டில் பொருந்தி
யிருக்கிறதோ பாருங்கள். அன்றியும், ஆத்துமாஇல்லா
த மானிடசரீர அவயவம் வேலைசெய்யமாட்டாதென்
பதினல், சரீரத்தை ஆத்துமாவிற்கு எப்படி ஒப்பிட
லாம்? முதலாவது—ஒருமனிதனையும் ஆயுதத்தையும்
உபமானமாகச் சொல்லியிருப்பதில், மனிதனிடத்திரு
க்கிறஆத்துமாஒன்று, உடலஒன்று, ஆயுதம்ஒன்று, ஆ
கமூன்று பதார்த்தங்களிருக்கின்றன. இவற்றுள், ஆத்
துமாவை ஒழித்து, உடலை சிசுவின்ஆத்துமாவிற்கும்,
ஆயுதத்தை சிசுவின் அவயவத்திற்கும் உபமானமாகச்
சொல்லியிருக்கிறது. இந்தஉபமானத்திலுள்ள பதார்த்
தம் மூன்று. இது சிசுவின்ஆத்துமாவும் அவயவமுமா
கிய இரண்டுபொருளுள்ள உபமேயத்திற்கு உபமான
மாகச்சொல்லப்பட்டது. இரண்டாவது—சிசுவின் ஆ
த்துமாவிற்கு நீராவியையும சரீரத்திற்குக் குடத்தையு
ம், இரண்டுபொருளுள்ளஉபமேயத்திற்குஇரண்டுபொ
ருளுள்ளஉபமானஞ்சொல்லப்பட்டது. நான்கு பொ
ருளுள்ளனவாகிய உபமேயமொன்றையும் உபமான
மொன்றையும்எடுத்துக்காட்டுகிறேன். கடவுள் சடமா
கிய சரீரத்திலுள்ளஆத்துமாவைத் தூண்டிவிட, ஆத்
துமா அவயவங்களை அசைக்க, அவயவங்கள் ஆயுதத்
தைக்கொண்டுவேலைசெய்கின்றன. இதில்- கடவுள்ஒன்
று, ஆத்துமாஒன்று, அவயவம்ஒன்று, ஆயுதம்ஒன்று,
ஆகநான்குபொருள். இந்தஉபமேயத்திற்கு - ஒருமனி
தன் சடமாகியகடிகாரத்திலுள்ள (pendulum) பெண்
டுலத்தைத்தூண்டிவிட, பெண்டுலம் மற்றவுறுப்புகளா
கிய சக்கரங்களை அசைக்க, அந்தச்சக்கரங்கள் ஆயுதமா
கிய முள்ளைக்கொண்டு வேலைசெய்கின்றன. கடவுளுக்
குஒருமனிதனும், ஆத்துமாவிற்குப் பெண்டுலமும், அ
வயவங்களுக்கு கடிகாரத்திலுள்ள சக்கரங்களும், ஆயு
தத்திற்கு முள்ளும் உபமானம். இதிலும், ஒருமனிதன்,
பெண்டுலம, சக்கரங்கள், முள்ளு ஆகநான்குபொருள்
இந்தஉபமானத்தால் கடவுளுக்கு ஒப்பிடப்பட்ட ஒரு
மனிதன் தூண்டிவிட்ட பெண்டுலம் நின்றுவிட, அதுநி
ற்கவே, கடிகாரச்சக்கரங்களின் அசைவுகெட, முள்ளு
நின்றுபோனதுபோல, கடவுளால் தூண்டிவிடப்பட்ட
ஆத்துமாவிற்கு முதலில் பெண்டுலத்தைப்போல செ
யல்கெட, மற்றஅவயவாதிகள் அசைவற்றுப்போயின
வென்று ஒருகட்சிசொல்லலாம்: இந்தஉபமானத்தை
யேமறுபடிதிருப்பி, யாதொருகாரணத்தால் முள்ளின்
ஓட்டம் முதலில்தடைபடவே, கடிகார உறுப்புகளின்
தொழில்கெட, கடைசியில்பெண்டுலம் நின்றுபோவது
போலஆத்துமா அசைவற்றுநிற்கிறதென்று மறுகட்சி
சொல்லலாம். இந்த ஒருஉபமானமே இரண்டு கட்சிக்
கும்உதவியாயிருக்கிறது. இப்படி இரண்டுகட்சிக்கும்
உதவியாயிருக்கிற உபமானம் எவ்வளவு அவலட்சண
ம்! இவ்வளவு எடுத்துச்சொன்னதும் கட்சியை ஸ்தா
பிப்பதற்கல்ல; உபமானங்களின் லட்சணங்கள் இப்படி
ப்பட்டவையா யிருக்கின்றனவென்பதும், உபமானங்க
ள்உபமேயங்களுக்குப் பொருந்தினவையாக இருக்கின்
றனவோ இல்லையோவென்று கவனிக்கவேண்டு மென்
பதுமேயாம். சிலகிரந்தங்களில் பொருத்தமில்லாத உ
பமானங்களைக்கொண்டு புத்தியை மயக்குவித்திருக்கி
றது; அவற்றை ஆருபவேண்டுமாயின் பிரத்தியேக
மான சஞ்சிகையில்தான் சொல்லவேண்டும். பலவீன
மான சங்கதிகளுக்குச் சப்பைக்கட்டு கட்டத்தான் தி
ருஷ்டாந்தங்கள் வெகுவாய் வேண்டியிருக்கும்.

மேற்கண்ட உபமானங்கள் கட்சிபேதங்களுக்காக
எடுத்துக் காட்டப்பட்டவையே யல்லாமல், அவற்றில்
எதுவும் பிரஸ்தாபத்திலிருக்கிற விஷயத்திற்கு எவ்வ
ளவேனும் பொருந்தாது. சந்திரனைப்போலிருக்கிறது
முகமென்று சடபதார்த்தமாகிய சந்திரனை சடபதார்
த்தமாகிய முகத்திற்கும், கிச்சிலிப்பழத்தைப்போலஉ
ருண்டையாயிருக்கிறது பூமியென்று சடமாகிய கிச்சி
லிப்பழத்தை சடமாகிய பூமிக்கும் உபமானம்சொல்ல
க்கூடும். இப்படிப்பட்ட பொருத்தமான உபமானங்க
ளுக்கு ஆட்சேபமொன்றுமிராது. உபமானங்களும் உ
பமேயங்களும் சடபதார்த்தங்களாயினும் சடமற்றப
தார்த்தங்களாயினும் ஒன்றற்கொன்று பொருந்தின
வையும்பொருந்ாதவையுமுண்டு. எபபடியெனில்,மே
லேகாட்டியபடி கத்தரிக்காய்க்கு உபமானம் தலைமயிர்
பொருந்தாமல் ஒருவிரல் பொருந்தும்; செடியில் உல
ர்ந்துநிற்கிற கிளைக்கு தலைமயிர் பொருந்தும். அதுபோ
ல, சிசுவின் ஆத்துமாவிற்கு ஒருதச்சனையும் அதின் அ
வயவத்திற்கு ஆயுதத்தையும்உபமானமாகப் பொருத்
தவேண்டுமானல, அந்தஆத்துமாவை சடபதார்த்தமா
கவாவது தச்சனை சடமற்றபதார்த்தமாகிய ஆவியாக
வாவது வைத்துக்கொண்டாலொழிய உபமானம் சரிப்
படாது. அப்படி வைத்துக்கொண்டால், ஆத்துமா-கு
டர், ஈரல், மூளையைப்போல ஒருஉறுப்பாகும்; தச்ச
னை ஆவியாக வைத்துக்கொள்வது நம்முடைய புத்தி
க்கே சரிப்படாது. ஆகையால், உபமானங்களினலே
ஏமாந்தால், விஷயங்கள் பிரமாதமாய்விடும்; ஆனது
பற்றி, முதலிலேதானே உபமானஉபமேயங்களின்
லட்சணங்களை நாம் நன்ருய் யோசிக்கவேண்டும்.
எவர்களுக்கு நான் இந்தவிஷயங்களைச் சொல்லவே
ண்டி யிருக்கிறதோ அவர்கள் உபமானமாகத் தங்களு
க்குச் சொல்லப்படும் ‘கடபடநியாயம்’ என்னும் பா
னையையும் துணியையும் மற்றும் கண்ணாடியையும் நீ
ர்க்குமிழியையும் இவைபோன்ற மற்றவைகளையும் ஏ
ற்றுக்கொண்டு சுலபமாய் நம்புகிறவர்களா யிருப்பதா
ல், இந்தவிஷயத்தில் நான் மேற்கண்ட அற்பமான உ
பமானங்களைச் சொல்லவேண்டி யிருந்ததுபற்றி, இவ
ற்ருல் நான் வீணாய் ஏடுகளை நிரப்பினதாக, அருமை
யான விஷயங்களை ஆராய்ந்தறிந்த அறிஞர்கள் என்
மேல் அருவருப்புக் கொள்ளார்களென்று நம்புகி
றேன்.

இதுநிற்க, ஆத்துமா இன்னதென்று அறியவேண்டி,
மேலே கைகால்களாகிய அவயவங்களின் தொழில்
களைக்கொண்டு கொஞ்சம் ஆராய்ந்தோம்; இப்போ
து மனதினுலாகிய தொழிலைக்கொண்டு சற்றுப் பார்
ப்போம்.

தமிழ்சந்தாவிபரம்.

உள்ளூர்—(அட்வானசு.)		Rs.	A.	P.	வெளியூர்—(அட்வான்சு.) (தபாற்செலவுஉள்பட)		Rs.	A.	P.
மாசம்	1-க்கு	0	4	0	மாசம்	1-க்கு	0	5	0
ஷை	3-க்கு	0	10	0	ஷை	3-க்கு	0	13	0
ஷை	6-க்கு	1	2	0	ஷை	6-சகு	1	8	0
வருஷம்	1-க்கு	2	2	0	வருஷம்	1-க்கு	2	14	0

எல்லாத் தமிழ்ப்பத்திரிகைகளையும்
சென்னை முத்தியாலுப்பேட்டை இலிங்கசெட்டிவீதி
307 - வது நம்பர் வீட்டில்
பு. முனிசுவாமிநாயகருக்கும்;
1886ம் - வருஷ முதல் சந்தாக்களையும்,
இங்கிலீஷ் பத்திரிகைகளையும்,
வேப்பேரி சில்வர்ஸ் ரோட்டில்
மதிருஸ் செகுலர்சொசைட்டி ஆனரிசெக்ரிட்டேரி
மெஸ்டர். அப்ஷன்துரை யவர்களுக்கும்
அனுப்புதல்வேண்டும்.

Printed and Published for the Proprietor at the
VURTHAMANATHARUNGINI PRESS, No. 174,
Davaraja Moodelly Street,—Madras.